

Nedeľa 15. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 15.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: dýchanie kresťana;
nekonečná hodnota Božích
darov; apoštolát, láska, ktorá sa
prelieva.

14.07.2024

„NIE SOM PROROK, ani nie som syn
proroka“ (Am 7, 14). Táto veta sa
stala príslovečnou. Amos ju vyslovil,

keď sa ho, ako hovorí prvé čítanie svätej Omše, kňaz kráľovského chrámu v Beteli snažil presvedčiť, aby nekázal v Izraeli. V odpovedi Amos vysvetľuje, že je normálny človek, pastier a narezávač poľných fíg. Ak prorokuje, je to preto, že Boh vtrhol do jeho života a zveril mu toto poslanie, nie preto, že by sa považoval za človeka s múdrosťou alebo výrečnosťou, ani preto, že by patril k osobitnej triede ľudí medzi vyvoleným národom.

Tak ako bol Ámos prorokom z Božieho rozhodnutia, aj my kresťania sme milosťou krstu povolaní zúčastňovať sa na Kristovom prorockom poslaní. Náš život má zmysel poslania. Vieme, že sme Pánom poslaní, aby sme prinášali jeho lásku ľuďom okolo nás. Duch Svätý nás pobáda, aby sme v každom okamihu konali v súlade s týmto poslaním, ktoré dáva nášmu životu obsah a zmysel. Apoštolát nezaberá

len určité časy alebo aspekty našej existencie, ale je „niečo ako dýchanie: Božie dieťa nemôže žiť bez tohto duchovného pulzu“^[1]. Ako zdôrazňuje prelát Opus Dei: „My nerobíme apoštolát, my sme apoštoli!“^[2] A apoštolmi sme preto, lebo náš Pán zveril túto úlohu každému pokrstenému ako podstatný rozmer jeho života. Toto pripomínal svätý Josemaría veriacim Diela: „Nezabúdajte, deti moje, že nie sme duše, ktoré sa spájajú s inými dušami, aby konali dobro. Je to veľa... ale je to málo. Sme apoštoli, ktorí plnia naliehavý Kristov mandát“^[3].

V druhom čítaní čítame hymnus, ktorý svätý Pavol napísal na začiatku svojho listu Efezanom. Je to modlitba požehnania adresovaná Bohu Otcovi, v ktorej sa uvažuje o povolaní kresťana k svätosti a hovorí o Božom pláne spásy, ktorý vyvrcholí v plnosti času „zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na

zemi“ (Ef 1, 10). Pán nás udelením daru Božieho synovstva pozval k spolupráci na tomto pláne spásy celého ľudstva: „Naše povolanie Božích detí uprostred sveta od nás vyžaduje, aby sme nehľadali iba svoju vlastnú svätosť, ale aby sme kráčali po cestách tejto zeme a premieňali ich na príležitosti, ktoré — napriek všetkým prekážkam — budú privádzať duše k Pánovi; aby sme sa ako bežní občania zúčastňovali na všetkých pozemských aktivitách, aby sme sa stali kvasom, ktorý prekvasí celé cesto“^[4].

“ZAVOLAL DVANÁSTICH a začal ich posielat’” (Mk 6,7). Dovtedy apoštoli spolu s ďalšími učeníkmi sprevádzali Ježiša, keď chodil po dedinách a počúvali jeho učenie. Teraz chce Pán, aby spolupracovali pri kázaní v jeho

mene, vyhánaní démonov a uzdravovaní chorých. Pri inej podobnej príležitosti im poradil, aby predovšetkým prosili o Božiu pomoc: “Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu” (Lk 10, 2). Na druhej strane tentoraz zdôrazňuje odstup, ktorý by mal charakterizovať život apoštola.

“Prikázal im, aby si okrem palice nebrali na cestu nič: ani chlieb, ani kapsu, ani peniaze do opaska, ale aby sa obuli do sandálov a neobliekali si dvoje šiat” (Mk 6, 8-9). Ježiš chce dať svojim učeníkom jasne najavo, že pokiaľ ide o evanjelizáciu, oni sú Božími nástrojmi. Preto ovocie nezávisí vo väčšej miere od ľudských prostriedkov, ktoré majú k dispozícii, od vlastností, ktoré majú, ani od stratégií, ktoré plánujú, nech sú akokoľvek dômyselné. To všetko môže byť určite užitočné, ak sa to dá do služieb misie, ale môže sa to stať

aj prekážkou, ktorá spomaľuje alebo dokonca protirečí Božiemu zámeru. Vždy je dobré, aby sme prehodnotili svoju malosť a Božiu veľkosť, aby vynikla nekonečná hodnota darov, ktorými nás obohatil; a aby sa nám vyjasnila relatívna dôležitosť aspektov, ktoré má ľudská mentalita tendenciu klásť do popredia: materiálne dobrá, nadvládu, prestíž, pochlebovanie zmyslov...

S Pánovou pomocou budú tí, ktorí chcú vykonávať široký a hlboký apoštolát, milovať chudobu, striedmosť, triezvosť, jednoduchosť... Prítomnosť týchto čností v jeho živote ho urobí autentickým a dôveryhodným. Takto bude môcť pomôcť mnohým dušiam priblížiť sa k Bohu, pretože bude odovzdávať predovšetkým radosť toho, kto sa snaží postaviť Ježiša do centra svojho života: "Adresátmi evanjelizácie nie sú len iní, tí, ktorí vyznávajú iné viery alebo sa k nim nehlásia, ale aj

my sami, veriaci v Krista a aktívni členovia Božieho ľudu. A my sa musíme každý deň obracať, prijímať Božie slovo a meniť svoj život: každý deň. Toto je evanjelizácia srdca”^[5].

JEŽIŠ POSIELA apoštolov „po dvoch“ (Mk 6, 7). Tým chcel, ako to okrem iných potvrdzuje aj svätý Gregor Veľký, poukázať na vzťah medzi apoštolátom a láskou:

„Prikázania lásky sú dve: láska k Bohu a láska k blížnemu. Náš Pán posielal svojich učeníkov kázať vo dvojiciach, aby nám naznačil, hoci bez toho, aby to povedal, že ten, kto nemá lásku k druhým, by v žiadnom prípade nemal začať službu kázania“^[6].

S rovnakým presvedčením svätý Josemaría učil, že „hlavným apoštolátom, ktorý by sme my

kresťania mali vo svete vykonávať a najlepším svedectvom viery je prispievať k tomu, aby v Cirkvi vládlo ovzdušie pravej lásky. Keď sa naozajstne nemilujeme, keď medzi nami dochádza k útokom, ohováraniu a roztržkám, kto sa bude cítiť byť priťahovaný tými, čo tvrdia, že hlásajú radostnú zvesť Evanjelia?“^[7]. Apoštolát nie je nič iné ako pretekание lásky voči všetkým ľuďom, ktorých stretávame v našom živote, počnúc tými najbližšími. Preto sa pre bežného kresťana apoštolát začína v rodine. Napríklad vzájomnou láskou plnou nežnosti medzi manželom a manželkou: ich svedectvo jednoty a vzájomného sebadarovania je hlavným prostriedkom, s ktorým Boh počíta pri odovzdávaní viery ich deťom. Apoštolátom je aj pozornosť a služba druhým v práci, v spoločenských vzťahoch, v rôznych oblastiach spoločenstva, pri športe a iných voľnočasových aktivitách, atď.

Z lásky k blížnemu vo vlastnom dome i v iných oblastiach sa zrodia priateľstvá s mnohými ľuďmi, ktoré budú prirodzene rásť. To bude kanálom, ktorým budeme dávať dôvod na našu nádej každému, kto o to požiada, vždy s jemnosťou a úctou (porov. 1 Pt 3, 15-16). Takto, ako napísal svätý Josemaría, snívajúc o ďalekosiahlych plodoch tohto kapilárneho apoštolátu, „pomôžeme odstrániť podozrievanie a rivalitu medzi katolíkmi, ktorí spolu pracujú; prenikneme svet priemyslu a obchodu kresťanským duchom; pomôžeme dať jednotu modernému mysleniu na obranu a službu Ježišovi Kristovi a jeho Cirkvi; budeme sa snažiť, aby katolíci pochopili, že žiadne rozdiely zvykov, rás alebo jazykov nemôžu rozdeliť tých, ktorí sú jedno v Ježišovi Kristovi; budeme s jemnou láskou zaobchádzať so všetkými dušami bez rozdielu rasy alebo vierovyznania – v rámci náležitého poriadku – a priblížiť ich k

Pánovi, nášmu Bohu, tým svetlom a teplom nášho kresťanského života; budeme spolupracovať na vytváraní atmosféry pokoja, čistoty a porozumenia v medzinárodných vzťahoch, čo uľahčí pôsobenie Ducha Svätého v mysliach a životoch štátnikov a prinesie národom pokoj a blahobyť“^[8]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme s teplom lásky, dobre stráženým v našom každodennom živote, dokázali odovzdávať mnohým ľuďom svetlo a teplo viery.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 122.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, bod 9.

[3] Svätý Josemaría, *Instrucción 19-III-1934*, bod 27, citované v *Camino, edición crítico-histórica*, poznámka k bodu 942.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 120.

[5] František, *Audiencia*, 23-III-2023.

[6] Svätý Gregor Velký, *Homílie na evanjelium*, 17.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 226.

[8] Svätý Josemaría, *Inštrukcia*, máj 1935/14-IX-1950, 96, 1, citované v A. Aranda, "Identidad cristiana y configuración del mundo. La fuerza configuradora de la secularidad y del trabajo santificado", v AAVV, *La grandezza della vita quotidiana. Vocazione e missione del cristiano in mezzo al mondo*, Edizioni Università della Santa Croce, Roma 2002, s. 198.

sk-sk/article/nedela-15-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-b/
(12.04.2026)